

Сцена втора

Първи ЕВРЕИН:

Къкрим б а в н о като боб –
Вавилон е огън.
Страшно е да бъдеш роб –
няма ден и нощ... и сън.

Втори ЕВРЕИН:

Горя и аз –
огнен меч във мене ври.
Среднощен час –
вярата ми изпари!

Първият ЕВРЕИН:

Далече сме от родна стряха –
и от свещеник, и от храм...
Сякаш вярата ни спряха –
добре поне, че ни е срам...

Вторият ЕВРЕИН:

Бог, Б о г к ъ д е е?
В руините на храма ли остана?
Да попита някой даже и не смее.
Вярата лежи р а з п р а н а.

Първи ВАВИЛОНЕЦ:

Тия двама май не ми харесват –
не орат с воловете във крак?
С думи духове ли сресват –
в делата им живее брак.

Първият ЕВРЕИН:

Помниш ли Закона и Синай?
Той е нашата опора.
Пък и Бог ни гледа – знай –
и т ъ р с и в е р н и х о р а.

Вторият ЕВРЕИН:

К у ц у к а н а ш и я т н а р о д –
да, но да върви н а п р е д...
Гледаш и не виждаш б р о д –
а н а т е б народ да водиш ти е ред.

Втори ВАВИЛОНЕЦ:

Ах, това не е попара.
Колко сложна манджа готвят?
Трябва ли да вдигнем па̀ра
или да ги оставим да свистят?

Първи ВАВИЛОНЕЦ:

Ярема нямат сила да подигнат!
А войската вавилонска е земя корава.
Като б о г е царят наш издигнат –
в о л я т а м у е ж а р а в а!

Вторият ЕВРЕИН:

Дали от тази глъчка
ще остане някакъв остатък?
Ти и аз сме суха съчка –
тук животът ни е кратък.

Първият ЕВРЕИН:

Всички охкат, пъшкат
и се ваят в люти фрази.
Но защо се тръшкат,
щом Всевишният ни пази?

Първият ВАВИЛОНЕЦ:

Всевишният ги п а з и?
От какво – не знам?
Ето, пази го да л а з и –
няма чистота и грам!

Вторият ВАВИЛОНЕЦ:

Брадите и косите са сплъстени –
да, се спъват точно тук.
Но очите им са пламъци сгъстени
и във тях вилнее звук.

Първият ЕВРЕИН:

Сякаш чувам някаква тръба –
в небесен ритъм гръмва:
„Не стой на р ъ б а,
защото след нощта се съмва!”

Вторият ЕВРЕИН:

Вярата ми се завръща
като пролетта след зима.
Бог душата ми прегръща –
в мене л я т о и м а...

Първият ЕВРЕИН:

Чуй ме, съживени б р а т к о,
Вавилон е е с е н!
Във небето има Т а т к о,
в Него хляба винаги е пресен!

Първият ВАВИЛОНЕЦ:

Няма да подслушвам вече.
Тези хора са от друга прежда!
А на мен живота ми изтече,
без да хвана за ръка надежда!

Вторият ВАВИЛОНЕЦ:

С т р а н н о! Дали отрова
някой ни и сипал във главата?
И л и о б н о в а
х л о п а н а в р а т а т а?

Първият ВАВИЛОНЕЦ:

Няма да забравя глухия ни роб!
Тихо той молитвата реди
и няма страх от цар и гроб –
сякаш е от ангелски среди!

Вторият ВАВИЛОНЕЦ:

Да, когато царят го запитва
как се казва, той изгря.
А после сякаш ме разпита
с поглед и във ъгъла ме свря.

(Даниел се появява на сцената,
върви в страни.)

Първият ВАВИЛОНЕЦ:

Хей, хей, ела, ела при нас!
Защо не каза вчера кой си ти?

ДАНИЕЛ:

Бог да бъде с вас!
И с вашите деца до старини!
Аз съм Даниел, което означава
Бог е моят съдия.

Вторият ВАВИЛОНЕЦ:

(Шепне на другия вавилонец)

Бог е моят съдия?
Той... Мардук дали ще съди?

*(Вавилонците гледат ококорено
и напускат сцената, без да свалят
очи от Даниел.
Всички се пръскат)*